Naše město mezi minulostí a budoucností

výroční almanach dětských a seniorských prací 2008

MĚSTSKÁ KNIHOVNA KOPŘIVNICE

1948 - 2008 60 VÝROČÍ POVÝŠENÍ KOPŘIVNICE NA MĚSTO

Šedesát let – pro člověka téměř celý život, pro lidské sídlo celkem zanedbatelná doba. Pokud ovšem nejde o město tak mladé jako Kopřivnice. Pouze šedesát let se píše historie našeho města. V minulosti nevýznamná vesnice položená mezi starobylými městy Štramberkem a Příborem prožila velkou změnu. Během doby vyrostla spolu s velkou továrnou Tatra na město, které se sice příliš nemůže chlubit historickými památkami a slavnou historií, ale nabízí svým obyvatelům vše, co současný člověk potřebuje ke spokojenému životu.

Naše město tedy slaví, a to se neobejde bez ohlédnutí do minulosti i představ o budoucnosti. Obojí najdete v našem almanachu. O vzpomínky jsme požádali občany – rodáky, z nichž někteří Kopřivnici zažili ještě jako malou vesnici a později rozrůstající se město. Jsou tu vzpomínky osobní i takové, které poskytují širší pohled na historii města a okolí, obojí doplněné o dobové fotografie. Dětem jsme naopak poskytli prostor k vypodobnění našeho města v perspektivě dalších šedesáti let slovem i obrazem.

Pojďte tedy s námi objevovat příběhy minulé i obrazy budoucí.

Komher

V těch časech byla Kopřivnice docela malé městečko, tonoucí v zeleni zahrad, poklidně plynoucí všedním dnem ve stínu obrovské TATRY i dožívající „Horní fabriky – Kachlovky na výrobu hliněného zboží“. Jen při střídání směn v továrně se vše změnilo na rušné město plné spěchajících pracujících, přijíždějících a odjíždějících autobusů… I Závodní hotel se v ten krátký čas zaplnil dělníky, kteří se po šichtě před odjezdem autobusu zastavili na zasloužené jedno čepované…

Město řídil starosta, tenkrát předseda s matrikářkou, o pořádek ve městě se starali jen dva četníci, p. Svoboda a Ošmera. A starali se dobře, pořádek si uměli pohlídat a z jejich statných postav měli všichni kluci strach, nikdo si nic nedovolil.

Živou tepnou městečka byla silnice do Nového Jičína zakončená „Novým kopcem“, kde se křižovala s druhou hlavní silnicí vedoucí podél Tatry. Na těchto ulicích se odbýval veškerý kulturní a společenský život městečka. Zde byly také všechny obchůdky a krámky důležité pro život města i okolních vesnic – mlékárna Valenta, knihy, textil, Narpa, drogerie Vavák, sportovní potřeby Moudrý, železářství Hanzelka, potraviny Váňa a mnoho dalších. A těch hospod a hospůdek s exotickými názvy – Amerika, Afrika…

Uprostřed „Nového kopce“, pod cukrárnou u Čapků, byl malý krámek – pánské holičství, oficína. Před ní pokuřoval viržinko majitel, pan Alois Vašut, vyhlížející další zákazníky. Uvnitř pár křesel, lavice čekající zákazníky, na stěnách noviny a časopisy, založené v dřevěných držácích. Tenkrát si muži nechávali nejen stříhat vlasy, ale pravidelně i holit tvář břitvou. Pan Vašut byl svérázná figurka a na maloměstě o něm kolovalo spousta veselých historek a anekdot a on sám přispíval k jejich rozšiřování mezi lidmi. Při stříhání a holení jako správný holič neustále svým zákazníkům vyprávěl své historky, neboť zákazník s namydlenou tváří se nemohl pod tahy ostré břitvy ani pohnout a musel mlčet.

Zvláště rád vyprávěl příběh o pomocníkovi, který mu skládal uhlí do sklepa, ale složil jen polovinu, přesto, že měl zaplaceno předem za složení celé hromady. To bylo něco na pana holiče! Když po čase onen pomocník přišel do holičství nechat se oholit, pan Vašut ho namydlil, pečlivě oholil břitvou půl tváře a s namydlenou neoholenou druhou půlkou obličeje ho doslova vykopal s ostudou ven na ulici, přičemž nešetřil nadávkami!
K zvláštnostem jeho řemesla patřilo i obcházet své zákazníky a pravidelně je stříhat a holit doma. Na židli se tak vystřídala celá rodina. Mělo to spoustu dalších výhod – nikdy nepřišel s prázdnou, ale s prázdnou ani neodcházel. Vždy něco dostal, což většinou přinesl na další štaci. Jednou to bylo například cukroví z cukrárny u Čapků - třeba vynikající šátečky s jahodovou pěnou, jindy klobásky nebo uzené a odnášel si ovoce, květiny, domácí ovocné víno, co dům právě podle sezóny dal. Snad v každé domácnosti měl nějakou přezdívku, pro nás doma to byl Komher podle příběhu, který často a s oblibou opakoval: Za války tajně přecházel hranici Sudet do Frenštátu a pašoval různé zboží. „Jednou v noci, měsíc svítil, tma jak v ři..", vyprávěl svůj příběh, „právě když jsem přenášel rádio, mne zpozorovala německá hlídka, ze tmy se ozvalo německy Komm hier!". Pan Vašut ale se nedal zastrašit, nedbal na jejich „Pojď sem!", dal se na útěk a podařilo se mu zachránit sebe i pašované rádio.

Mnohem, mnohem později jsem pochopil, že jeho pestrý, svérázný život nebylo jen stříhání a veselé historky, ale že to byl člověk s širokým, dobrým srdcem, který pomáhal lidem, když to nejvíc potřebovali a který všem kolem sebe vždy více dával, než si bral. Dnes je již jiná doba, Kopřivnice se od těch časů změnila k nepoznání, generace se vyměnily, pamětníků ubývá, ale vzpomínky na dobrého, skromného člověka stále přežívají.

Ivan Stiborek, Kopřivnice

Karel Čapek napsal:
Nejkrásnější na světě nejsou věci, ale chvíle, okamžiky a nezadržitelné vteřiny...

V Kopřivnici v roce 1953 se jedna část ulice směrem na Nový Jičín jmenovala „Nový kopec“. Kolem silnice byly domy, ve kterých v přízemí byly obchody.
Na jedné straně byly tyto obchody – drogerie, masna, papírnictví a oděvy. Na druhé straně pak cukrárna „U Čapků“. Zde se zákusky pekly i prodávaly. Kolem se šířila neuvěřitelná vůně. V cukrárně bylo příjemné prostředí a nás to lákalo koupit si nějakou dobrotu.
V dolní části Nového kopce byly další obchody. Mne zaujal obchod tzv. mlékárna. Zde pan Váňa naléval z velikého hrnce mléko – byly to zvláštní válcovité naběračky o objemu půl litru a litr – a podle přání nám naléval do konviček, které jsme si přinesli.
Pan Váňa měl pro nás kupující vždy hezký úsměv a dobrou náladu. Tato činnost se mi zalíbila a já jsem toužila po tom, abych taky nalévala mléko, až vyrostu. Ale bohužel, moje přání se nemohlo uskutečnit. Mléko se začalo prodávat ve sklenicích a později v sáčcích.

Bylo – nebylo...

Byl jednou jeden závodní hotel… Všechny děti tam rády chodily za pohádkou. Nebyly to jen tak obyčejné pohádky. Upoutaly nás velké loutky –marionety - a my jsme seděli jako přišití a pozorně sledovali napínavý děj. Divadlo však bylo zrušeno a děti přišly o potěšení a radost.
Je dobře, že je v Kopřivnici loutkoherecký soubor. Navazuje tak na dávnou tradici loutkového divadla.
Jan Werich napsal: „Pohádka je jako řetěz, obepíná svět a spojuje lidi.”

Škola – základ života

V roce 1953 byly v Kopřivnici tři školy. Některé děti měly to štěstí, že během školní docházky vystřídaly všechny. Nové sídliště - tzv. „Korea“ - se rozrůstalo, a tak naše generace musela chodit do školy na ranní a odpolední vyučování, to se střídalo po týdnu.
Do první a druhé třídy jsme chodili na tzv. „německou školu“ – dnes Základní školu Dr. Milady Horákové. Učila nás hodná paní učitelka, a tak jsme se brzy naučili číst, psát a počítat. Do třetí a čtvrté třídy jsme chodili do školy až k faře. Při vstupu nás vítala hodná paní školnice a dodávala nám dobrou náladu a sebedůvěru.
Cesta do školy byla daleká. Nejdříve jsme chodili slušně, kolem hlavní silnice, ale později jsme vymýšleli různé zkratky – využívali jsme boční uličky a kličky. Nejvíce nás bavila zkratka přes potok. Učili jsme se skákat z kamínku na kamínek – mnohdy to odnesla namočená bota, mokré kalhoty, bunda. Někdy zas po vodě plavaly sešity a knihy. V zimě vznikly na potoce bezvadné klouzačky.
Když jsme byli hodní a dobře se učili, za odměnu jsme obdrželi malý peníz. Nejlákavější pro nás bylo – kočičí mýdlo (20 haléřů), šuměnka – dvoubarevná (25 haléřů) a další dobroty.

V roce 1958 byla postavena Základní devítiletá škola Pionýrská – dnes Základní škola Emila Zátopka. Naše putování za vzděláním skončilo.

tři anonymní příspěvky stejného autora

Očima vzpomínek

Kopřivnice za mého mládí byla naprosto jiná, než je dnes. Rozhodně nebyla městečkem, ale jen taková podivná vesnice s neuvěřitelně velkou fabrikou. Jako děcka jsme stále „kmitali", znali jsme všechno i všechny. Narodil jsem se v chudé dělnické kolonii, ale od deseti let už jsem bydlel v domečku „na dědině". Vždy však v našem okolí vládla přátelská, sousedská pohoda. Dnes bydlím v paneláku a ne a ne si zvyknout. Téměř nikoho tu neznám, lidé tu chodí kolem sebe jako cizinci a pořád se tu někdo stěhuje. Tož tomu říkám „uzavřené televizní společenství či sousedství". Asi tušíte, jak je to myšleno.

V potoce Kopřivnička bývalo více vody a ta byla celkem čistá. V jedné z přehrádek budovaných hasiči jsme se dokonce i učili plavat. A věřte nevěřte, můj kluk ještě v roce 1964 v ní chytil krásného raka! V nedaleké Lubině, našem koupacím eldorádu, jsme se bez obav a následků napili vody i přímo z toku. Pak ji v roce 1968 strašně „zprasili" Rusáci, když zabrali kasárna ve Frenštátě. Dnešní obyvatelé sotva uvěří, že ještě v padesátých letech bylo na území Kopřivnice šest rybníčků a ve třech z nich se spokojeně plácali kapříci. No a dokonce v tom jednom jsme ze dna lovili škeble, což je garance vysoké kvality vody.

V životě se mi vícekrát stalo, že lidé naprosto netušili, kde ta Kopřivnice s Tatrou leží. Po válce jsem studoval ostravskou průmyslovku. Na závěr jsem pozval naši třídu na exkurzi do našeho závodu. A spolužáci se mě zcela upřímně ptali, zda ta Kopřivnice je před Vsetínem anebo až za ním. Jindy, přesně v roce 1952, jsme s Lojzou Karlovským, místním velice oblíbeným „národním umělcem" trávili rekreaci v Krkonoších. Na závěr pobytu při „dojemném" loučení se spoluúčastníky, většinou to lidiček z Čech, ba i z Prahy, nám dvěma tatrovákům děkovali za to, že jsme dorazili až z daleké, vinohrady oplývající, jihomoravské Kopřivnice, abychom je celý týden bohatě bavili. Tož jsme je ještě jednou pobavili odhalením, že bydlíme a pracujeme asi tak 30 kilometrů od centra Ostravy. Ještě do třetice. To už bylo dva roky po tom, co náš rodák, Emil Zátopek, překonal dvacetkrát světový běžecký

rekord a dotáhl do republiky čtyři zlaté olympijské medaile. V západočeském tisku jsem si přečetl, že pochází ze zcela malé vesničky kousek od Zlína!

Teď abych si přihřál polívčičku. Emil byl můj spolužák a celoživotní kamarád, než doběhl v roce 2000 svůj poslední závod. Kdybych já jen zamlada tušil, jakou světovou veličinou on bude, tož jsem si těch jeho nesčetných „výpalků“ zapamatoval ještě více. Odmalička byl velice průbojný a pěstoval si jakési krédo, že „když musím, tož musím, ale pak to stojí za to!“. Třebas ten kousek z osmičky třídy. V češtině jsme měli hezkou a námi zbožňovanou paní učitelku Kvardovou, která nám zadávala těžká slohová cvičení. Jednou však vyhlásila prý lehčí téma: „Komu se nelení, tomu se zelení“. Mně bylo vždy šum a fuk, o čem píšu, ale Emil tenkrát zase zapracoval. Sotva odešla ze třídy, vyskočil na lavici a jakoby Leninovi z oka vypadl, začal bouřit: „Kluci, takovou blbost přece nebudeme psát. Navrhuji stávku!“ A skutečně s ním - a on byl jedničkář - větší polovina třídy tehdy nepsala. Náhoda tomu chtěla, že v příští hodině byl vyvolán jako první, aby se pochlubil dílkem. Místo toho Emil naprosto odvážně a ještě ohnivěji pronesl svůj názor na zadání. I když nás paní učitelka měla ráda, zde necouvla. A v sobotu, to se tehdy ještě učilo, chtěla mít od všech vzbouřenců slohovky na stole. V pondělí vlítla do třídy jako fúrie a spustila: „Teda Emilku, to jsi se mi pomstil!“ A přiznala, že značnou část neděle strávila luštěním jeho rébusu. Ten byl napsán mimořádně drobným písmem a zabral pět stran sešitu. Smích celé třídy ale nakonec rozzářil i tvář naší Jarmilky. Ten příběh měl hezké pokračování asi po třiceti letech. To když jsem se poprvé od školních lavic setkal s paní učitelkou v ostravské tramvaji. Oba jsme se poznali a s radostí vzpomínali zašlých dob. Najednou se mě zeptala: „Býváš ještě někdy s Emilkem?“ Když jsem přisvědčil, požádala mne o tento vzkaz: „Řekni, že stále vzpomínám na jeho vzpouru. Jenže kdybych mu teď zadala téma slohovky, tož by znělo: Komu se nelení, tomu se nejen zelení, ale i zlatí!“ Já to Emilovi brzy nato vyřídil a řehtali jsme se znova, jako my předtím v tramvaji.

K tomu jubileu 60-ti let od povýšení Kopřivnice na město bych našel též pár vzpomínek. Kdykoliv se mi naskytla příležitost zeptat se, samozřejmě vhodných návštěvníků, ale i cizinců, jakým dojmem na ně moje rodiště zapůsobilo, rozhodně jsem neváhal. Překvapivě ta hodnocení byla docela příznivá.

Už ta poloha v rozšířeném údolí mezi sólovou Bílou horou, jakoby mohutným podstavcem pro tu parádní rozhlednu a protějším hřebenem Červeného kamene, z něhož jsem jim ukázal i nejhezčí část Beskyd od Radhoště po Lysou horu, se jim ohromně líbila. Záměrně jsem vždy upozorňoval na nesporně značnou panelákovou vizáž města. Kupodivu jim to nepřipomínalo tak často frekventované „betonové město“. Zde prý to vyvažuje a tlumí vzrostlá zeleň mezi domy. Jejich pozornosti pak neušly ani četné parčíky. Rozhodně však žasli nad neobvykle bohatou vybaveností města sportovními a rekreačními zařízeními, což jak víme, má u nás tradici od padesátých let i dříve.

Nemohu si odpustit jeden zajímavý postřeh. Kopřivnické centrum je prý menší kopií toho ve známém Zlíně. Nuže sledujme! Před hlavní bránou do podniků, jež jsou dominantou obou měst, stojí mohutné administrativní budovy, které paradoxně obě už neplní původní funkci. Před nimi se táhnou volné rozlehlé plochy s částečnou zelení, což vlastně jsou i nejsou „náměstí“. Uzavírají je budovy kulturních domů, hotelů a obchodních domů. Jednu boční stranu lemují vždy menší obchody. Jaksi „hned za rohem“ jsou situována železniční nádraží. Jen to naše autobusové nádraží se proti zlínskému zatoulalo dále. Ale tržnici a teď i „markety” tu máme taky. Ba i stará část města je v obou případech několik set metrů od nového centra. A máme se Zlínem i společný neduh - přímo centrem prochází hlavní dopravní tepny. Ta naše je naštěstí daleko méně zatížená. Však také Zlín je čtyřikrát větší než Kopřivnice. Ale nad populárním Zlínem i trumfujeme! U nás máme nádherné podnikové muzeum s expozicí Emila Zátopka a ve zcela snadné dosažitelnosti jsou hezká turistická místa: „valašský betlém“ Štramberk, Freudův Příbor, historicky cenný Nový a Starý Jičín, zámek Kunín, Palackého Hodslavice, Janáčkovy Hukvaldy a samozřejmě blízký vstup do Beskyd, Frenštát a Rožnov.

Už slyším, jak někteří lidé zabručí: „To je ale patriot!“ Já ale su kopřivnický patriot. Tu sem se narodil, žiju tu i moja rodina už hodně dluho, tož co bych fandil jakesi Ženklavě či Praze, no ne!!

Jaromír Konůpka

Od pádu k výškám

Bylo léto roku 1950. Za mnou zůstal první rok ve škole a přede mnou byly celé prázdniny.
Hned první den prázdnin jsem se rozhodla odejít z bytu za letními radovánkami nikoliv dveřmi, ale ze samé bujnosti jsem na dvorek vyskočila oknem. Bydleli jsme v přízemí. Výška to byla malá, následky velké – ruka zlomená v zápěstí. Následnou nemocniční anabázi od rentgenu až po nasazení sádry se mnou absolvoval můj tehdy třicetiletý otec. Zřejmě se mu zželelo nešťastného a ubrečeného dítka a rozhodl se mě odškodnit za prožité útrapy. Ne, nešli jsme do cukrárny na zmrzlinu, ani koupit nějakou hračku, jak by patrně učinila většina otců. Tak přízemní nápady můj dobrodružný rodič neměl.
My jsme zamířili na tehdejší letiště kopřivnického aeroklubu, které se nacházelo v prostoru pod Červeným kamenem. Dodnes mám před očima rozsáhlou travnatou plochu a letadla, která připomínala právě dosedlé žluté motýly. K jednomu tomu letadlu jsme zamířili a já jsem srdnatě nastoupila ke svému prvnímu letu v životě. Pamatuji si i jméno onoho amatérského pilota – byl to pan Mikušek. Vzlétli jsme. Chvíli jsem byla bez sebe strachem, chvíli bez sebe nadšením a na bolavou ruku jsem úplně zapomněla. Oblétli jsme okolí Kopřivnice a po asi třiceti minutách vzdušné plavby bezpečně přistáli na pevné zemi.
Nevím, kdy kopřivnický aeroklub zanikl a kdy bylo zrušeno letiště. Jisté je, že zde byli báječní muži na létajících strojích a tvoří součást historie města. Nezapomínejme na to. Já tedy určitě nezapomenu.

anonymní příspěvek

Byli jsme mladí a tak nám nevadilo, že čas k příjezdu autobusů do okolních měst a vesnic vyplňujeme posedáváním na kovovém zábradlí podél Kopřivničky. Nikde žádná lavička, proč také, pracující vykročí z Tatrovky po zahoukání sirény, tj. 14:00 hodin a to už na plácku před Kovomatem stojí otevřené autobusy, připravené pojmout neskutečné množství lidí. Hrnou se z kopečka od Závodního hotelu, aby chytli sedadlo a nemuseli se cestou domů kymácet ze strany na stranu, namačkaní jeden na druhého. Vždy mne pobavila poznámka spolužáka na tento hrnoucí se dav: „Otročiska lezu". Bylo to výstižné.

Jako vzorná studentka místní Střední průmyslové školy jsem si nosila výkresy na dopracování domů. Někdy v obrovské desce s drátěným držadlem, poněvadž ruce nestačily, jindy jen srolované do roličky a zabalené, jak jinak, do Rudého práva.

Také jednoho dne, pamatuji si, že bylo zataženo, možná poprchávalo, jsem stála u neskutečně zapáchající Kopřivničky s aktovkou a rolkou výkresu. Díky následující události si dokonce po těch více jak čtyřiceti letech pamatuji, co na tom kladiváku (tvrdý rýsovací papír) bylo. Byl to ventil, mezi studenty velice neoblíbený objekt k rýsování. V tužce, připravený k překreslení na pauzovací papír tuší.

Nevím, co jsem udělala za nešikovný pohyb, ale rolka s mým dílem spadla do koryta Kopřivničky a plavala směrem k Lubině. Možná se jí zachtělo na výlet.

Já jsem ovšem v ten okamžik ztuhla a nebyla schopna jakékoli reakce. V duchu jsem viděla, jak to budu muset celé rýsovat znovu a udělalo se mi zle.

To by ale vedle mne nesměli být velice pohotoví spolužáci, když zjistili, že se výkres zastavil pod mostkem a špinavá voda se přes něho přelévá, běželi do blízkého stavení, vypůjčili hrábě a jeden vlezl do té stoky a výkres vytáhl. K mému úžasu, i všech ostatních, po odstranění vrstvy Rudého práva jsem zjistila, že výkresu nic není a vesele ho mohu odevzdat ke klasifikaci...

anonymní příspěvek

1. máj – velká sláva, ale také povinnost. Povinnost vůči škole zúčastnit se se studenty průmyslovky průvodu, případně dostat do rukou transparent a manifestovat sílu nastupující technické inteligence.
Žádná výmluva pro neúčast neplatila. Nezabralo ani to, že se v nedalekém Štramberku zúčastním průvodu jako členka volejbalového družstva. A tak jsem se ještě se sousedem, také spolužákem, vypravila pěšky přes Hraničky, do tehdejší budovy průmyslové školy. Hlavní bylo nenafasovat nějaký transparent, poněvadž s tím byla spojena povinnost vrátit se po průvodu do školy.
Konečně přišel čas odchodu ze školy a my jsme vykročili přes Nový kopec a dolů z kopce směrem na „Korej“, tehdy k nejmodernějšímu domu v Kopřivnici, věžáku u Kavárny. Tam bylo hlavní seřadiště. Dechovka vyhrávala a nám se zdálo, že se čas neskutečně vleče. Mezitím se přidali spolužáci z Nového Jičína, Studénky, Bílovce a blízkého okolí. Ano, také oni se museli zúčastnit průvodu v Kopřivnici.
Když jsme se dali na pochod zpátky přes Nový kopec, ale nyní už vpravo, směrem ke kostelu sv. Bartoloměje, měli jsme vše nejdůležitější probráno, co ten a co tamten a podobně.
Míjeli jsme Katolický dům (tehdy Osvětový dům) a vyzdobené prostranství s tribunou a ampliony. Průvod však pokračoval dále směrem k restauraci Kaštany, aby se zde konečně zatočil a vracel se k přichystané tribuně. Tam se pak všichni zastavili, aby vyslechli projevy a provolali slávu.
Ne však my dva se spolužákem. Při otočce u Kaštanů jsme využili vedlejší uličky u fary a zmizeli mezi nízkými domky a zahrádkami s dřevěnými tyčkovými ploty. Podél Kopřivničky jsme se dostali na dnešní Záhumení a Hraničkami jsme se vraceli domů. Opakovali jsme to pravidelně každým rokem, takže vlastně nevím, jak oslavy probíhaly. Nestihli jsme ani ty ve Štramberku.
Ale vždy jsme využili toho, že se milovníci volejbalového míče tak pěkně sešli. A proto „Hurá“ na hřiště.

anonymní příspěvek

Kopřivnice před 60-ti lety, Kopřivnice mého dětství, byla malá, útulná vesnice, sice v té době povýšená na město, ale bez městských vymožeností. Byla tak malá, že naprostá většina obyvatel se znala navzájem osobně. Celá obec byla soustředěna podél dvou hlavních cest. Obě, ostatně jako i všechny další místní cesty, byly nedlážděné, za sucha prašné, v dešti blátivé. Okolo cest byly rozházené domky místních starousedlíků a jejich políčka a zahrady. Středem obce protékal potok, tak čistý, že v něm byly ryby, a že se v tůních dalo i koupat. Okolo potoka byly nejstarší stavby. Kdyby se zachoval třeba domek paní Kubátové, byl by to dnes turistický trhák, takový to byl folklor. Naopak nové, výstavnější vily vyrůstaly v „Ptačí čtvrti“, od kolejí směrem ke koupališti. Dojem města navozovaly pouze větší stavby, tedy kostel, školy, Sokolovna a Katolický dům. Domy k bydlení, tedy činžáky, byly pro nové obyvatele, kteří do Kopřivnice přicházeli za prací. Těch domů moc nebylo: čtyři domy na Sokolovské ulici a před nimi „Mládenecký dům“ (svobodárna - dnes Finanční úřad), tři domy na náměstí vedle Sokolovny, a na konci města, téměř v polích ubytovna „Kasárna“ a dva „Úřednické domy“ u cesty na Nový Jičín.
Školy, které na nás děti čekaly, byly tři. Jedna základní, první až pátá třída, byla vedle fary. V přízemí byla i školka pro malé děti. Druhá základní byla škola „Německá“, dnes Dr. Milady Horákové. Z obou jsme se pak všichni sešli ve škole na náměstí, říkalo se jí „Měšťanská“, kde byly vyšší ročníky. Protože bylo moc dětí, učilo se i v prvním poschodí Národního výboru - dnes Lidová škola umění, vedle kostela.
Učili nás: ve školce paní učitelka Juřenová, na základce pan učitel Buček a paní učitelka Hubeňáková, na náměstí páni učitelé Tvarůžek, Pustějovský, Matula, Špaček a paní Fabiánová.
Na to, že byla Kopřivnice celkem malá ves, měla značnou obchodní síť. Každý občan měl svou oblíbenou pekárnu, kterou preferoval. Ve směru do Štramberka to byla pekárna Hykl, za Kaťákem proti chudobinci (patrová ubytovna pro osamělé lidi, dnes Favea) byla pekárna Lacina. Kdo tam donesl mouku, mléka a omastek – byl přídělový systém, všechny potraviny byly na lístky – tak si druhý den odnesl i padesát výborných „mastných“

rohlíků. Kousek dál, na křižovatce u Kachlovky, měl pekárnu pan Gold. Od něho byl vyhlášený chléb a tyčinky. V místě dnešního kulturáku byla pekárna Krestová, specializace na svatební koláče a na klobásníky, a o kousek dál byla pekárna Nakládal.

Zrovna tak slušná byla i situace v obchodech. U fary, proti základní škole, bylo papírnictví a školní potřeby – paní Bučková, dále v oblasti kostela byla zelenina – paní Ptáčková, potraviny pan Šula a u Kachlovky potraviny Budoucnost, kde se ve dvoře prodávalo i uhlí. Největší koncentrace obchodů byla v oblasti „Starého“ a „Nového“ kopce. Dole, pod kopcem, tam kde je dnes kulturák, bylo železářství – pan Hanzelka, zelenina – paní Strnadlová, oděvy – pan Pořízka, hračky – pan Moudrý, potraviny a mlékárna – pan Váňa a na místě dnešního „kruháku“ byla velká prodejna Budoucnost. Ta se zachovala až do 70. let jako „Rybárna“. Ve stoupání k fabrice pak byla drogerie – pan Vavák, cukrárna - pan Čapek, galanterie – paní Pinková, potraviny – paní Gloriková, zlatník a hodinář - pan Gerloch a metrový textil – pan Bartoš. Na hlavní ulici pak byl doslova blok obchodů, od rohu, kde je dnes optika, to byly oděvy – pan Popelář, cukrárna – pan Popelář, lahůdky – paní Popelářová, jídelna – paní Popelářová, řezník – pan Brychta, potraviny – pan Valenta a na druhé straně křižovatky trafika – pan Pospíšil a obuv Baťa. Byli tu i řezníci – od Štramberka pan Milich, u kostela pan Friedl, na Novém kopci už zmíněný pan Brychta a v dědině (dnes potok u hotelu Tatra) pan Holub. O zeleninu se kromě obchodů starali dva zelináři. Bylo to tradiční podnikání Bulharů, kteří prodávali zeleninu čerstvou přímo z pole. Jeden hospodařil na místě dnešní polikliniky, druhý měl pole na dnešním parkovišti u vrátnice č. 2 – u Sýkorce. Skladbu obchodů doplňovaly trafiky – u kostela slečna Horáková, u Kaťáku paní Seidlová a na Novém kopci pan Pospíšil.

Zdá se, že jsme tehdy žili skromněji než dnes, protože všechny tyto obchody (a jistě jsem některé zapomněla), se uživily na vesnici, která se teprve měnila na město.

Právě tak, jak měli lidé své pekárny, měli i své oblíbené hospody. I těch bylo dost a dost – Pod kaštany (Heisig),

Sokolovna, Kaťák, Koupaliště, Závodní hotel, Moravia a Kuchař (dnes tam stojí „hokejka“). Restaurace Pod kaštany měla jméno podle kaštanové aleje, která právě tam začínala a lemovala hlavní cestu až k dnešnímu loutkovému divadlu u autobusového nádraží. Alej postupně zanikla při rozšiřování hlavní cesty.
O kulturu se dělilo v sále Sokolovny amatérské divadlo s promítáním filmů, v kaťáku byla scéna jen pro divadlo a kino bylo ve svém v Morávii. Pro děti se hrálo divadlo v sále Závodního hotelu, staral se o to pan Jan Matula.
O zdraví pečovalo zdravotní středisko (nyní policie ČR), kde byla vodoléčba – pan Švach a ordinace – MUDr. Paul. Další ordinaci měl za kostelem MUDr. Gostík – nyní výtahy Socha.
Koupaliště se v zimě měnilo na kluziště a lyžovat se dalo kdekoliv v okolí, venkovní cvičiště a nebo hřiště byly u Sokolovny, za Kaťákem, na DTJ (nyní házená) a tehdejší VIP měli tenisové kurty za Závodním hotelem.
Veliká atrakce byla v oblasti, kde je dnes učiliště a krytý bazén. Jednak tam bylo fotbalové hřiště, ale hlavně nás děti tam lákalo letiště pro kluzáky a větroně, velká touha pro všechny kluky.
Volný čas jsme my děti trávily hrami venku. Domů se chodilo až večer – najíst a spát. Dříve nebyl ani důvod, televize byla neznámý pojem, rozhlas byl pro děti nezajímavý a venku bylo pořád co dělat. Nebylo ani čeho se bát, ti nejmenší sice věřili na klekánici, ale dnešní vymoženosti, jako gangy, pedofilové nebo úchylové asi vůbec neexistovaly.
A tak naše dětství před šedesáti lety můžeme dnes označit jako docela spokojené. Pokud byly nějaké potíže, tak ty jsme v těch svých šesti až osmi letech nevnímali, o tom by mohli psát ti o něco starší, kteří se jistě ozvou. A drobnosti, jako že jsme museli dotrhávat oblečení a boty po starších sourozencích, to jsou dnes úplné a dávno zapomenuté malichernosti.
Tak vzpomínám na své dětství.

Magdalena Polívková

10 krásných let v Kopřivnici

Až do roku 1953 jsme žili na samotě mezi lesy a „městem“ pro nás byly občasné pěší procházky na nákupy do Frenštátu pod Radhoštěm, neboť autobusy ještě pravidelně nejezdily. Po smrti staříčka však otec na statku neměl zájem hospodařit, a tak nás tři sourozence i maminku zavedl onoho roku na zahradu a ukázal nám mezi dvěma táhlými kopci několik kouřících vysokých komínů a řekl: „To je Kopřivnice, tam se odstěhujeme.“

A tak se i stalo. Nastěhovali jsme se do bytu 2+1 na nové sídliště, kterému se tehdy říkalo „Korea“. Podobalo se asi tehdejší válčící zemi: všude bláto, neupravený terén a pro vodu jsme si chodili s kbelíky kilometr daleko k pumpě nebo cisterně. Vodu jsme shromažďovali ve vaně – z ní se vařilo, umývalo nádobí, omývalo obličej i tělo, ale i splachovalo WC. Na šmigrust nás se sestrou do té vody házeli rozjaření kluci…

Já měla tehdy 10 let, bratr 8 a sestra 6. Život ve městě Kopřivnici se teprve vyvíjel – pamatuji si, jak nás otec napomínal, abychom do obchodu nechodili bosky. „Ve městě se chodí v botech!“, upozorňoval. Všichni tři jsme začali chodit do bývalé „německé“ školy a já měla se sestrou z první třídy společnou aktovku.

Žili jsme napůl ještě i bývalým životem na statku – dostali jsme tam kousek pole, měli jsme krávu, slepice, psa, zahrádku i chatu. Každý den tam dojížděla maminka a my ostatní jsme se tam dostávali sto jedenáctkou upravenou na převoz dělníků do práce a z práce až v sobotu po vyučování. Vraceli jsme se v neděli večer. Trávili jsme „na chatě“ i všechny dny prázdnin. Byli jsme jakýsi předvoj pozdějších víkendových pobytů městských lidí.

Město Kopřivnice nám však poskytovalo čím dál větší možnosti rozvoje vzdělání i osobnosti. Hlavně v oblasti sportu: dvakrát týdně jsem chodila do Sokola, dvakrát týdně do baletu pana A. Karlovského, později jsem soutěžila s kroužkem společenského tance pana Emila Žáčka. Často jsme vystupovali na kulturních programech města. Nejvíc vzpomínám na přípravu Silvestrů, které byly tak úspěšné, že se opakovaly i třikrát! Také taneční hodiny v Katolickém domě byly mým dobrým uvedením do společenského života.

Nemohu zapomenout ani na závodní knihovnu, kde jsem brzy přelouskala všechny mi dostupné knihy.
Ve 20 letech jsem se vdala do Mořkova, kde dosud bydlím. Do Kopřivnice však stále ráda jezdím – za oběma sourozenci a jejich rodinami, i na hřbitov, kde odpočívají oba mí rodiče. Kopřivnice pro mě zůstala symbolem dívčích, slečnovských i začátkem mých ženských let. První polibky, rande, lásky… Bílá hora, Váňův kámen, Skalíkova louka, Raškův kámen, Janíkova studánka… Vše mi ožívá před očima a působí svým kouzlem i v mých 65 letech! Nebyla televize, video, počítače – volný čas jsme trávili v přírodě a v pohybu.
Můj tatínek byl konstruktérem ve vývoji n.p. TATRA, a tak i doma stále něco vynalézal pro lepší chod tatrováckých motorů. Vzpomínám si, že na našem kuchyňském stole jsme stále měli převodovku a ta voněla olejem, pomocí kterého měla být vylepšena „šoupátková skříň“. Za těch 10 let se vývoj kopřivnických automobilů pohnul od tatraplánů až k elegantní 603. Často jsem randila s klukem z průmyslovky v kopřivnickém muzeu, kde mi vysvětloval funkci válců a dalších technických vymožeností motorů. Proto jsem měla z fyziky a zásluhou tatínka i z matematiky vždy jedničku. Jen škoda, že vývoj osobních aut ztratil v Kopřivnici budoucnost – otce to zdeptalo natolik, že předčasně odešel do tatrováckého nebe…
Vše, co jsem v Kopřivnici získala, jsem bohatě uplatnila v celém svém dalším životě a vložila i do osudů mých čtyř dětí.

Marie Hromádková

Městečko jako malované

Chlapec s maminkou si vyšli na malou procházku k lesu. Bylo příjemné jarní počasí. Kráčeli po mírně stoupající pěšince, až stanuli na travnatém svahu pod Červeným kamenem. Pak se dlouze dívali do údolí pod sebou.

Přímo naproti se prostíral rozlehlý kopec jménem Bílá hora. V tom údolí leží městečko, které jako by namaloval sám pan Lada. Chalupy a chaloupky, zemědělské usedlosti, hospodářská stavení, nejrůznější obchůdky s rozmanitým zbožím a hodně zeleně. Támhle k nebi ční věž kostela svatého Bartoloměje, kam chodívají lidé na nedělní bohoslužby. Hned vedle kolejí, kudy projíždějí vlaky od Veřovic do Studénky a opačně, se nachází místní hřbitov. Tam odpočívá chlapcova babička z matčiny strany. Nepoznal ji, zemřela předčasně a mladá na tuberkulózu za války ve čtyřicátém roce, když jeho mamince bylo deset let. Zůstali pak nadlouho sami, ona a její tatínek, chlapcův dědeček, v domku na kraji Kopřivnice, jenž matčin otec postavil.

„Mami," nadechl se chlapec, „tam v dálce jsou vidět vysoké komíny zdejší továrny. Tam chodíte s tátou denně do práce a s vámi spousta lidí z Drážného a z celého města a okolí." „Pracoval tam i dědeček, a až vyrosteš, možná budeš v tom závodě jednou pracovat i ty," odpověděla máma.

Chlapec si rád a často povídal s dědečkem. Postarší, již nemocný muž, vyprávěl vnukovi o své profesi lakýrníka, které se vyučil v tehdejší Kopřivnické vozovce, akciové společnosti ve třiadvacátém roce. Čtyři roky poté, kdy již fabrika změnila název na Závody Tatra, akciová společnost pro stavbu automobilů a železničních vozů, byl pro nedostatek práce propuštěn. Hovořil, kterak na konci dvacátých let v době hospodářské krize cestoval za prací až do našeho hlavního města Prahy.

Kluk s mámou dál hleděli do dálky, jarní vánek jim příjemně chladil horké tváře. Měli jako na dlani to městečko plné tajemných zákoutí, kouzel a romantiky, ještě bez vysokých panelových domů, kdysi zvané vesnicí, obcí či městysem. Žena vzpomněla svých školních let, jak navštěvovala nejdříve obecnou pětitřídní školu a pak měšťanku na náměstí. Mladé roky neměla snadné. „To víš, synu, po smrti mé maminky jsme zůstali sami s tvým dědou. On musel hodně pracovat, abychom mohli slušně žít. Na učení někdy nezbývalo času, musela jsem otci pomáhat a po vychození školy jsem tatínkovi vedla domácnost." Chlapec naslouchal, jak se kdysi žilo, jak bývali i mladí lidé vyčerpáváni těžkou prací.

Když se z chlapce stal jinoch, rozšířil si zájmy a do rukou se mu dostávaly zajímavé knihy. V nich se dočítal pozoruhodné věci. Autor jedné z knížek, slavný sportovní reportér a spisovatel, pan Laufer, v ní uvedl blahopřejný telegram, jenž v roce 1948 zaslali na zimní olympiádu ve Svatém Mořici našim hokejistům zaměstnanci Tatry Kopřivnice. Vyjádřili hráčům obdiv a radost, jak jim to jde. V tom osmačtyřicátém prvně neprohráli s Kanadou a přivezli stříbrné medaile. A osmiválcová Tatra porazila celou světovou konkurenci a vyjela bez řetězů až do Svatého Mořice, což způsobilo skutečnou senzaci. Pan Laufer ve vysílání přečetl telegram do mikrofonu a tlumočil do Kopřivnice poděkování našich hochů s hokejkami.

Z jinocha byl najednou mladý muž v rozkvětu sil a životem před sebou. Již pracoval v té slavné a světoznámé továrně a jednou spočinuly jeho pozorné a vnímavé oči na velmi staré, ale o to krásnější fotografii pro pamětníky v podnikových novinách. Byl na ní vypodobněn průvod v rámci oslav povýšení Kopřivnice na město. V popředí muž a žena v dobovém oblečení, za nimi dva lidé na koních a pak skupina malých dětí. Mládenec se v duchu přenesl do těch pradávných časů, kdy mu bylo asi tak mínus deset a vůbec nevěděl, že nějaký svět, zeměkoule a vesmír existují. Poznával místa, kudy chodíval do obecné školy a v dálce les, kde si vyprávěl na vycházce s maminkou. A protože měl rád historii a zrakové vjemy a počitky byly pro něj důležité, zadíval se na fotografii nezvykle dlouze. Když pak noviny odložil, znovu a znovu se k nim vracel. Možná si chtěl v myšlenkách přivolat doby poklidného, starého města, když v ulicích, uličkách a po úzkých chodníčcích kráčelo o poznání méně lidí, jezdilo jen málo aut a řidiči byli jaksi ohleduplnější. Potom si uvědomil, že to, co bývalo v dávné minulosti, nelze již žádat zpět. Nemělo valného významu se těmito představami zabývat donekonečna, navíc jej přemohla únava. Mladý muž proto ulehl v prostorné kuchyni na kanape, aby se osvěžil krátkým spánkem...

Stanislav Hlas

Fotografii poskytl pan Milan Galia

Fotografii poskytl pan Milan Galia

Fotografii poskytla paní Jitka Burelová

Fotografii poskytla paní Jitka Burelová

Fotografii náměstí TGM pravděpodobně z roku 1937 poskytla paní Stanislava Bednářová

Fotografie na této straně poskytl
pan Milan Galia

< pohled na město od Bílé hory

pohled na dělnické kolonie a kasárna >

Fotografii poskytl pan Jan Winter

Fotografii ze stavby letního stadiónu v roce 1953 poskytla paní Vlasta Machová ^

Fotografii zachycující obchody na "Novém kopci" v roce 1953 poskytla paní Jarmila Formánková >

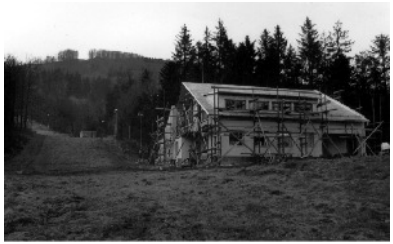

Fotografie na této straně zachycující stavbu lyžařské chaty a terénní úpravy sjezdovky v letech 1981 - 1984 poskytl pan Jindřich Arabasz

Fotografie na této straně zachycující stavbu nového lyžařského vleku v letech 1985 - 1987 a umělé zasněžování v roce 1979 poskytl pan Jindřich Arabasz

Kopřivnice za 60 let

Za 60 let budou všechny budovy dvakrát větší než dnes. V Tatře budou pracovat roboti a z komínů se nebude kouřit, protože tam budou filtry. V Technickém muzeu Tatra budou nové exponáty. Technických muzeí bude více, další budou na Měsíci a na Marsu. Naše město bude mít dvakrát více zeleně. Místo aut budou po silnicích jezdit vznášedla na plyn, která budou šetrnější k našemu ovzduší. Celá planeta i naše město se stane výletním centrem mimozemšťanů. Kulturní dům bude přemístěn na jiné místo a budeme mít více náměstí. Hrad Šostýn bude znovu postaven podle dobových kreseb a bude centrem návštěvnosti. Kino bude provedené tak, že budeme částí děje. Místo supermarketu budou stát odchodní centra, ve kterých seženete vše od planety Venuše až po Neptun. Ve městě už budou pouze dvě základní školy a tři střední školy. Bude tu spoustu sportovních center od koupaliště přes bowling až po ty vesmírné sporty. V přírodě budou žít jak dnešní zvířata, tak i dovezená z vesmíru. Z vesmírných zvířat bude nejoblíbenější kamenný Vetřelec. Veškerá technika se nám vejde do dlaně, od mobilu až po počítač. Ve vesmíru povedeme s našimi spojenci vesmírné války proti Masožroutům. Naše vymoženosti nám dokazují jak rychle se vyvíjí naše technika. Lidem ze středověku bychom připadali jako někdo z jiné planety.

Jan Aujezdský, ZŠ 17. listopadu 8.A

Kopřivnice za 60 let

Za šedesát let bude ze mě stará paní. Předpokládám, že budu bydlet v čistém městě plném zeleně. Popíšu vám tedy, jak si představuji můj vysněný obraz budoucnosti. TATRA i nadále vyrábí nákladní automobily, ale s ekologickým pohonem. Znečišťování prostředí je minimální, protože jsou používány dokonalé filtry. Každý obyvatel ve městě uvědoměle třídí odpad. Třídírna je na vysoké úrovni a zpracovává se zde většina odpadu. Voda v Kopřivnice je průzračně čistá a žijí v ní i malé rybky. Čištění Kopřivničky provádějí skautské a jiné ekologicky zaměřené dětské oddíly. Město je plné vzrostlých i nově vysazených stromů a keřů, o které lidé zodpovědně a s láskou pečují. Ve volném čase lidé navštěvují tři kulturní střediska. Jedno je v centru, druhé na sídlišti Sever a třetí na Alšově ulici. Je tam bohatý kulturní program, fungují zde různé kroužky pro všechny věkové skupiny. Sportovně se lidé mohou vyžít v akvaparku, který je v místě bývalého koupaliště. V zimě lidé sportují na nově zrekonstruovaném zimním stadiónu. Letní stadion je také na vysoké úrovni a je zde více sportovišť pro různé sporty. Kromě obchodů s potravinami se ve městě nachází i velký dům služeb, kde je kromě módních butiků i módní kadeřnictví, klenotnictví a módní doplňky. Ve městě přibylo ekologických rodinných domků a stávající panelové domy jsou zmodernizované podle evropských norem. Mám ráda své město a doufám, že se mé představy o jeho budoucnosti vyplní.

Lucie Kirschnerová, ZŠ 17. listopadu, 8.A

Naše město mezi minulostí a budoucností

V Kopřivnici žiji už skoro osm let. Je zde krásná příroda a zdejší lidé jsou velmi příjemní. Jsem tady ráda, a proto jsem o ní chtěla vědět něco více a začala jsem se zabývat její historií.
Docela jsem byla překvapená, že se její podoba od doby, kdy byla povýšena na město velmi změnila. Staré fotografie ukazují, že byla podstatně menší, neměla náměstí, ale byla vždy pěkně zelená. V chytrých knížkách jsem se dočetla, že je její historie spojená se dvěma jmény. Nejslavnějším byl asi Ignác Šustala, který je spojen se založením výroby kočárů, pozdějšího podniku Tatra. V kopřivnických kronikách jsem se také dočetla o Emilu Zátopkovi, který se zde narodil. Asi by těch jmen bylo více, ale já se ještě zmíním o jiné památce, a to o hradu Šostýnu, kam se chodím ráda procházet. Z Raškovy vyhlídky je krásný pohled na současnou Kopřivnici.
Její dominantou je nově vybudované náměstí s kulturním domem a novými obchody. Kopřivnice se pomalu zmodernizovala a stala se lepší i pro bydlení jejích obyvatel. Staré panelové domy se opravují a vedle nich rostou nové moderní rodinné domky. Máme kam jít za kulturou ,vzděláním i sportem. Přemýšlím, co jí chybí.
Jak si představuji Kopřivnici za dalších šedesát let? Myslím, že bude ještě krásnější než nyní. Možná, že se ještě zvětší. Snad zdejší lidé přijdou na to, jak nezničit přírodu a přitom postavit modernější a lepší obydlí. Třeba bude Kopřivnice znovu zelená, jak byla původně. Lidé se budou dopravovat ekologickými dopravními prostředky a budou parkovat v podzemních garážích. Snad budou k sobě tolerantnější, laskavější a přátelštější.
Pevně věřím, že Kopřivnice si i v budoucnosti zachová svou tvář -takovou, jakou ji znám i já.

Marie Tranová, ZŠ 17. listopadu, 9.A

Kopřivnice za 60 let

Když se ráno probudím, podívám se z okna. Ještě pořád jsem si nezvykl na domy obalené lesklým kovem a na solární panely, které jsou téměř na každé střeše. Když chodívám městem, dívám se po okolí, jestli náhodou nenajdu v těch hromadách písku, které jsou všude kolem, nějakou zelenou rostlinku. Hledal jsem tak usilovně, že jsem si ani nevšiml, že jsem došel až průmyslové zóně. Tedy spíše k jedné velké továrně, kde najdeme lidi jen zřídka, protože většinu prací zastoupili roboti a lidé jsou jen ve vedoucích pozicích. Je velký nedostatek vody, a právě proto většina menších obchodů, kterým nedokázali dodávat dostatek pitné vody, zkrachovala. Na kraji města je velký skleník, ve kterém se pěstuje ovoce a zelenina, protože dodávka ovoce a zeleniny je v této době velmi náročná a drahá. Na druhém konci města je letiště, na kterém nenajdete žádná letadla, ale raketoplány, kterými se lítá na dovolenou do vesmíru. Málem mě srazilo vznášedlo, když jsem obdivoval start raketoplánu. No, hodně se toho změnilo za těch 60 let.

Lukáš Kresta, ZŠ 17. listopadu

Kopřivnice za 60 let

Jak bude Kopřivnice vypadat za 60 let? Budou se zde vypínat mohutné mrakodrapy či lítat vesmírná auta? A bude to stále Kopřivnice, jak má být?
Šedesát let není mnoho, snad se jen zvedne tok Kopřivničky vlivem globálního oteplování. Ovšem zapojme trochu fantazie. Průmyslová zóna se zase o velký kus rozvine o další firmy stejného typu, nějaké minimrakodrapy

by zde mohly stát - třeba na Severce, dále by nám mohli vyměnit plastová okna a zateplit polystyrénem byt. Auta zřejmě ještě létat nebudou, ale už by mohla jezdit na vodíkový či plný elektrický pohon.
Kdyby se tady postavilo letiště, nějaké malé, tak by přijelo hodně turistů navštívit zdejší tatrovácké muzeum a další. Pak bychom se mohli spojit se Štramberkem, a tak zvětšit i cíle cestovního ruchu. Postavili bychom velké hotely, tyčící se do veliké výšky. Zrenovovali a vylepšili bazén, ze kterého by se stal největší akvapark v Evropě.
Ze zříceniny hradu Šostýn by se stal nádherná gotický hrad plný středověkých legend. Kopřivnická pouť by se mohla konat na místě, kde jsou dnes Paseky, byl by to lunapark plný gigantických drah. Centrifuga by byla třicetkrát rychlejší a dostatečně velká. Zeleň by se zelenala jako před tisíci lety a rostly by zde pravěké rostliny. Ovzduší je velký problém města, který by se tím o dost zlepšil. Kopřivnice jako největší cíl cestovního ruchu v celé Evropě, „pěkná představa“, představuji si v duchu sám pro sebe.
Město se bude činit, aby všechny ty Němce, Angličany, Američany, Francouze, Španěly, Portugalce, bratry Slováky, Poláky, Ukrajince a jiné návštěvníky zvládla dostatečně přivítat a pohostit. Podnikatelé budou vydělávat miliony a Kopřivnici se zvětší prestiž po celém světě. Růžovější konec si už snad ani neumíte představit, nebo snad jo?

Jakub Urbiš, ZŠ Emila Zátopka, 9.B

Kopřivnice za 60 let

Vloni si sestra koupila nový mobil. Říkali jsme si, že je opravdu vynikající. Včera si nový mobil přinesl tatínek. Vedle něj byl sestřin model zastaralý. A tak přemýšlím, jak bude Kopřivnice vypadat za 60 let, když vývoj techniky jde tak rychle dopředu. Takhle si to představuji.

Ve městě budou dva parčíky. První bude ve středu města a druhý na sídlišti Sever. Poroste tam mnoho okrasných stromů a taky rostlin. Ve středu města bude parčík s lavičkami a s okrasnými rostlinkami. O všechno se postarají roboti. Ti budou mít několik schopností, například pracovat jako zdroje informací o městě, bankomaty, zahradníci, a tak dále. Centrum města bude olemované různými obchůdky.
Místo zimního stadionu a diskontu Plus se postaví Sportovní centrum. Tam bude mnoho specializovaných tělocvičen a taky mnoho hřišť.
Na poliklinice se změní mnoho. Jezdící schody pro všechny a hlavně vybavení, o kterém se nám v dnešní době může jen zdát.
V Tatře se začnou vyrábět osobní auta na elektrický pohon. Pod celým městem bude síť podzemních parkovišť. Auta už nebudou parkovat na ulicích a jezdit budou na přírodní pohony, takže nebudou znečišťovat ovzduší.
Domy a paneláky budou opraveny a přestavěny do různých tvarů. Na budovách bude zajímavý nátěr. Když sprejeři budou dělat graffiti na zdi, tak jim to nebude držet a hned se to smyje.
V Kopřivnici se za nákup zaplatí pouhým otiskem prstů. Když přiložíme prst, otisk se nám ukáže v počítači a cena našeho nákupu se nám strhne z našeho účtu.
V každé domácnosti nebude chybět počítač, přes který se budou objednávat nákupy s donáškou domů, a nebudou klíče, ale čipové karty.
V dnešní době je mi 12 let. Jsem zvědavá, jak Kopřivnice bude vypadat za 60 let, jestli se mé představy naplní a nebo zda je to otázka vzdálenější budoucnosti.

Kateřina Židková, ZŠ Emila Zátopka, 6.A

Moje město za 60 let

Domy za 60 let budou pouze holografické simulace na tvrdé světlo, protože lidé přijdou na to, že výstavba domů stojí hodně energie, kterou čerpají z neobnovitelných zdrojů Země. Holografická simulace na tvrdé světlo znamená, že vše bude pouze fikce, ale hmatatelná fikce. Protože vše bude z vraho světla, bude to prakticky nezničitelné. Vymyslí se nový pohon, který bude zcela obnovitelný. Přestane se těžit ropa, uhlí, uran a mnoho dalšího. Příroda se bude regenerovat, deštné pralesy znovu vyrostou…

Kopřivnice konkrétně bude mít vlastní podzemku, tím se sníží počet aut na cestách. Naše město se tak vyčistí od přeplněných parkovišť, počet nehod způsobených opilci za volantem se sníží. Taktéž hluk, šíření prachu, znečisťování ovzduší se podstatně sníží. Na sídlišti Sever vyroste spousta stromů a kytiček a keříčků. Díky tvrdému světlu nebude vůbec žádný vandalismus a sprejerství. Večer se budou promítat filmy na obloze.

Tohleto všechno bude řídit centrální počítač, jeho pohon bude na plutonium, které se vytěží na Marsu. Jeden kilogram plutonia vydrží zhruba na 1000 let. Centrální počítač bude mít své jméno a umělou inteligenci.

Stále se budou projektovat nové a nové vynálezy, čímž se zvýší počet pracovních míst. Tímto se vyřeší krize, která postihuje mnoho lidí. Lidstvo bude žít na nejvyšší úrovni, jakou kdy poznalo.

Daniela Lasotová, ZŠ sv. Zdislavy, 8. třída

Kopřivnice za 60 let

Za šedesát let se město změnilo celkem hodně. Zčásti je to dobré, zčásti ne. Stavějí se nové obchodní domy a doprava je mnohem rozvinutější než dříve. Shora vypadá naše město jako součást nějakého velkoměsta. Vezměme to ale pěkně od začátku.
Dříve se domy musely otevírat klíčem, dnes jen stačí, když se dotkneme rukou destičky, která zaznamená otisky prstů. Domy se staví jen rodinné, okna jsou kulatá s barevnými skly a všechny střechy jsou zelené. Každá rodina už má auto, které jim však téměř k ničemu není, protože schází parkovací místa a navíc se rozšířila železniční doprava. Ve městě jezdí tramvaje a v podzemí máme metro.
V našem městě je deset velkých sportovních hřišť. Fotbalové, florbalové, volejbalové, basketbalové… V centru města stojí budova tělocvičny s posilovnou. Vybudovaly se i dva kryté bazény a dvě koupaliště o rozměrech 100x80 m. Vedle jednoho z koupališť stojí bowling a nedaleko něj restaurace s vyhlášenými specialitami.
Změny nastaly i ve školství. Bylo postaveno celkem deset nových škol s vybavením jako je bazén a tělocvična s posilovnou. U každé budovy se rozkládá zahrada s hřišti pro různé využití.
Když se tedy podíváme kolem sebe, je úplně jedno, ve které části města jsme, protože kdybychom nebyli přítomni jeho přeměňování, vůbec bychom nepoznali, že jde o stejné město jako před šedesáti lety. Doba postoupila velmi rychle kupředu, což hodně poškodilo životní prostředí, ale na druhé straně můžeme být pyšní na to, co lidé v našem městě všechno dokázali.

Kateřina Horáková, ZŠ sv. Zdislavy, 9. třída

Jana Švardalová, ZŠ 17. listopadu, 6.A

Michal Dulovčík, ZŠ 17. listopadu, 6.A

Michal Konvička, ZŠ 17. listopadu

Barbora Kovačíková, ZŠ 17. listopadu, 6.A

Kristýna Michálková, ZŠ 17. listopadu, 6.B

Anička Nguyenová, ZŠ 17. listopadu, 6.A

Jakub Urbiš, ZŠ Emila Zátopka, 9.B

Kateřina Žídková, ZŠ Emila Zátopka, 6.A

Michaela Šrubařová, ZŠ Emila Zátopka, 5.A

Nela Majerová, ZŠ Emila Zátopka, 4.B

Ondřej Boháč, ZŠ Emila Zátopka, 9.B

Daniela Lasotová, ZŠ sv. Zdislavy, 7. třída

Kateřina Šulová, ZŠ sv. Zdislavy, 6. třída

Michaela Kociánová, ZŠ sv. Zdislavy, 8. třída

Patrik Dobiáš, ZŠ sv. Zdislavy, 4. třída

Vít Krupica, ZŠ Dr. Milady Horákové, 8.C

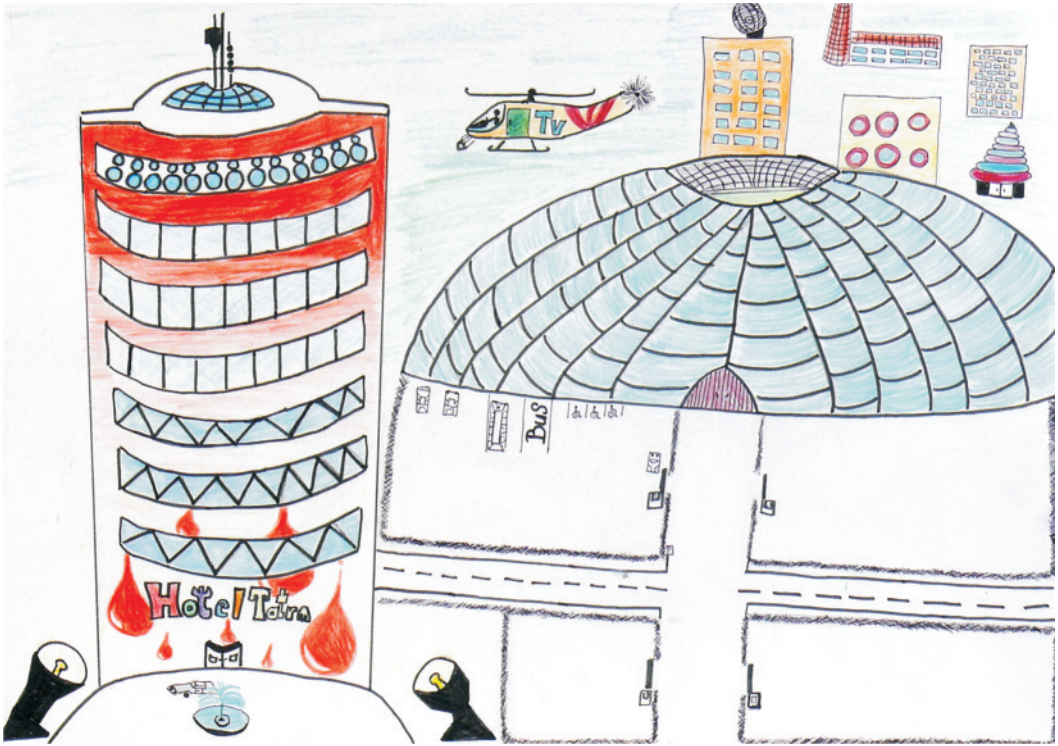

Petra Davidová, ZŠ Dr. Milady Horákové, 3.A

Alžběta Bortlová, ZŠ Dr. Milady Horákové, 6.B

Alžběta Kalíšková, ZŠ Dr. Milady Horákové, 8.D

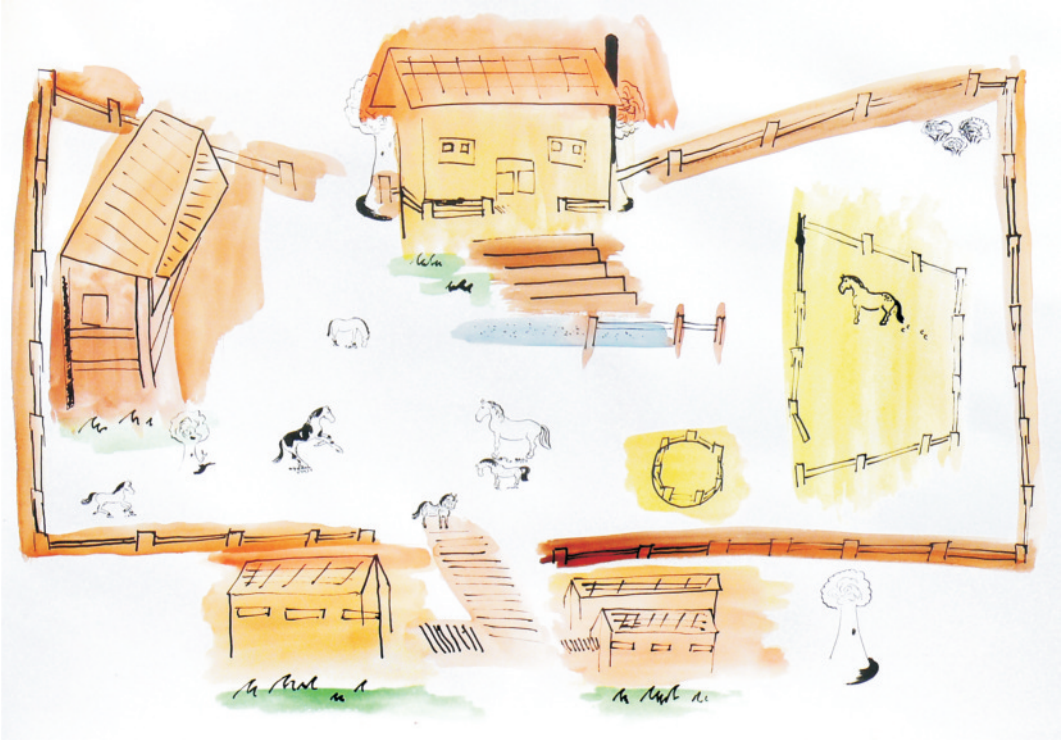

Jana Kováčiková, ZŠ Dr. Milady Horákové, 6.B

Leona Grygaříková, ZŠ Dr. Milady Horákové, 1.B

Olga Raffaiová, ZŠ Dr. Milady Horákové, 6.B

Kolektivní práce dětí ze ZŠ Štramberská

Kolektivní práce dětí ze ZŠ Štramberská

tato strana:

Jana Nová, Julie Patková

Petra Šaradyová

protější strana:

Kateřina Klímová **Sabina Ferencová**

Pamela Gažová

Kolektivní práce dětí z 1. SZUŠ Mis Music, o. p. s.

Anna Juchelková, Adéla Králová, Pavel Maslonka, Veronika Prokopová, Michaela Šrubařová, Michal Večeřa

Obrázek na titulní straně:
Pavlína Kalincová, ZŠ 17. listopadu, 7.A

Obrázek na zadní straně:
Lukáš Najvar, ZŠ sv. Zdislavy, 4. třída

Obrázek uvnitř přední strany obálky:
Marie Uhlíková, ZŠ Emila Zátopka, 6.B

Obrázek uvnitř zadní strany obálky:
Kolektivní práce žáků ZŠ Mniší, 2. a 4. třída

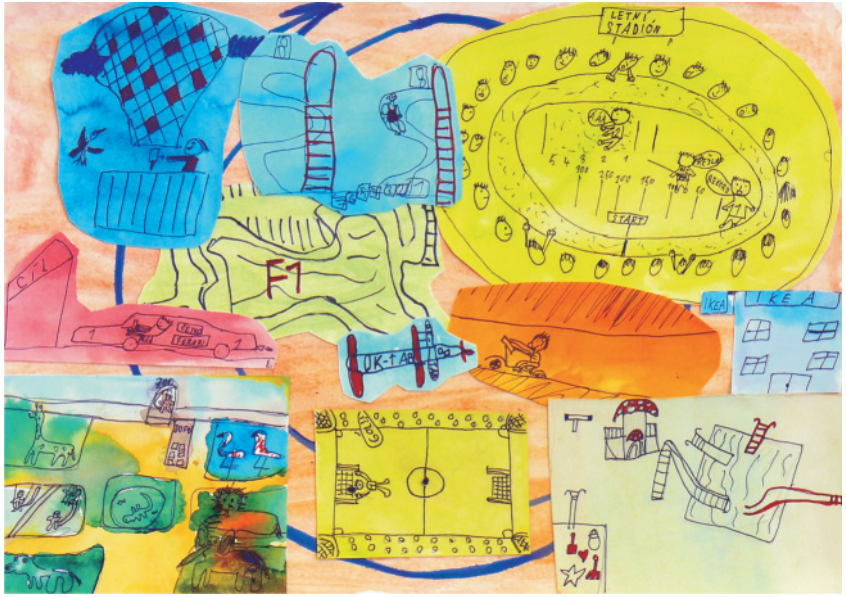

Vydala Městská knihovna Kopřivnice k 60. výročí povýšení Kopřivnice na město za podpory grantu Ministerstva kultury - Knihovna 21. století a Města Kopřivnice, 2008.
Příspěvky byly redakčně upraveny.

www.kdk.cz